

længe betale næsten dobbelt så meget til AER som i dag. Det er vi bange for kommer til at have en meget negativ indflydelse på virksomheder, som f.eks. har ansat en del ufaglærte, og som ikke pr. tradition kan have eller har ret mange elever. Der tænker jeg f.eks. på fabrikker, der findes i tyndt befolkede områder, hvor man har meget brug for disse arbejdspladser.

Jeg er bekymret for, om en sådan forhøjelse, en næsten fordobling af AER-afgiften kan være med til at flytte arbejdspladser til udlandet eller simpelt hen få disse arbejdspladser til at opgive ævred, for nu magter de ikke flere afgifter, skatter og gebyrer.

En anden vinkel, man kunne tage på det, er, hvorfor det egentlig er erhvervslivet, der skal finansiere den faglige uddannelse, når staten finansierer så mange andre kortere og længerevarende uddannelser.

Lovforslaget har nogle rigtig gode intentioner og formål, som det ligger, men i Kristeligt Folkeparti mener vi, at midlerne til at nå målet er rimelig problematiske.

Undervisningsministeren (Margrethe Vestager):

Jeg vil gerne indledningsvis sige tak for de velvillige bemærkninger, der er faldet fra flere sider, men også rette nogle af de misforståelser, som tilsyneladende er opstået i forhold til nogle af partiernes behandling af det her lovforslag.

For det første vil jeg sige, at det ikke er regeringen, som udviser arrogance. De, som måtte udvise arrogance, er dem, som ikke af deres fulde kraft støtter op bag bestræbelserne for at skabe flere praktikpladser, for arrogance er udvist over for elever, som må se, at deres uddannelsesforløb ikke kan ske fyldest, fordi nogle virksomheder ikke ser sig i stand til at skabe de nødvendige praktikpladser.

Det er faktisk sådan, at vi har en 400-årig tradition på vores erhvervsuddannelsesområde. Det er en tradition, som vi har fulgt op med gentagne reformer for at sikre, at samspillet mellem virksomheder og skoler er optimalt.

Det, som efter min mening er det sunde i denne her aftale, er, at de ændringer, som vi gennemfører, gennemføres solidarisk via en omfordeling mellem arbejdsgivere, som ikke tager ansvar, og arbejdsgivere, som tager ansvar.

Det er meget afgørende at betone, at de arbejdsgivere, som rent faktisk gør sig den ulejlig-
hed, påtager sig det ansvar og den glæde, det er

at uddanne elever, i den her aftale får en større refusion af den lønudgift, de har.

At det er fornuftigt, at vi har den arbejdsdeling mellem stat og virksomheder på erhvervsuddannelsesområdet, er jo, fordi eleverne gør ganske god fyldest i virksomhederne, når de er der. Det er faktisk et arbejde, som de udfører, og som er til gavn for virksomhederne.

Men det er klart, at specielt for den lille virksomhed er det en belastning, at man i skoleperioderne ikke kan skrive læringstimer på, når man er ude på en konkret arbejdsopgave.

Da det jo er sådan, at vores små og især mellemstore virksomheder er dem, som til fulde påtager sig deres uddannelsesopgave og dermed leverer veluddannet og højt kvalificeret arbejdskraft til større virksomheder, er det også rimeligt, at disse virksomheder bidrager til, at de små virksomheder får refunderet deres lønudgift.

Så er der spørgsmålet om påbygning. Det er sådan i den erhvervsuddannelsesreform, vi har gennemført, at man kan aftale mellem elev og virksomhed, at eleven kan gennemføre påbygning med henblik på at få studiekompetence og under denne påbygning kan få løn.

Det vil sige, at der ikke er udskrevet nogen blankocheck til nogen elever: Der ikke tale om nogen rettighed, der er tale om en mulighed. En mulighed, som formentlig vil gøre det muligt for arbejdsgivere at rekruttere stadig flere elever, hvis alternativ ellers ville have været en gymnasial uddannelse. Det vil give en tilførsel af højt kvalificerede medarbejdere til en industri og til et håndværk, som vi har meget god brug for.

At staten på ingen måde frasiger sig sit ansvar vises klart ved den ordning, som vi foreslår, nemlig at staten til AER indbetaler et beløb svarende til SU.

Der er rejst en bekymring om, at det her skulle være en ordning, som kunne lede til misbrug eller til et overforbrug, men det ser jeg absolut intet grundlag for.

Der er tale om en meget stor belastning for den enkelte. En række af vores erhvervsuddannelser er tunge uddannelser, som kræver en stor indsats. Hvis man som elev ved siden af det har mod på parallelt at skabe sig studiekompetence, så har vi at gøre med elever, som har meget mod på uddannelse, og som bør støttes videst muligt – også for at sikre, at vores erhvervsuddannelser har en klar placering, og at nogle af de elever, som har mod på videre uddannelse, får den mu-